

מידעון להורים

בס"ד, חודש סיוון תשפ"ד, פרשת נשא.

דברי פתיחה

הרב שרגא פרוכטר, ראש הישיבה

בני היקרים והוריהם, שלום וברכה.

הפעם החלטתי לקרא לכם

בני היקרים – "אוהבי תורתך"

מדוע??

אני עדיין נרגש מאוד מליל הלימוד בישיבה ליל חג השבועות. מאות בחורים ישבו ועסקו בתורה. המחזה היה מעצים לראות את כולכם מגיעים לישיבה ועוסקים כל הלילה בלימוד התורה. הבוקר, אסרו חג שבועות, כולם חזרו לישיבה והיו מבחני בגרות בגמרא לבני י"א-י"ב ומבחני ראש הישיבה לשאר המחזורים. עברתי ברוב הכיתות בשעת המבחנים וראיתי את כולכם עם גמרות פתוחות עונים על המבחן. ממש מרגש!!!! עשרות בחורים ניגשו אלי לאחר תפילת מוסף בשבועות והיום בישיבה ואמרו – "הלימוד בישיבה בשבועות היה אירוע מדהים". תודה רבה לכם

על הלימוד וההתנהגות בלימוד ובהפסקות בחדר האוכל. אתם תותחים ממש!!! גאה בכם!!

בחסידות כתוב שהאדם בחג השבועות מקבל באופן חדש את התורה כאילו היה מקבל בהר סיני. תתארו לכם, שברגעים אלו אנו עומדים לפני הר סיני ומתקדשים לפני קבלת התורה. משה רבינו אומר לעם ישראל בפרשת יתרו – "והיו מוכנים לשלושת ימים..." , משה מתכוון לומר שיום מתן תורה דורש הכנה, דורש התקדשות מיוחדת.

אני יכול לומר לכם באופן אישי, שב"ה עשינו השתדלות אדירה להצלחת ערב זה וב"ה הצלחנו בגדול. תודה רבה לרמי"ם שטרחו והגיעו לליל הלימוד, זכינו ב"ה ברמי"ם מצוינים. אשרינו!!!!

פרשת נשא

לכל נשיא מגיע יחס אישי - מדוע?

פרשת נשא הינה הפרשה הארוכה ביותר בתורה, המונה כ-176 פסוקים. מספר זה הינו גם מספר הפסוקים בפרק התהילים הארוך ביותר - מזמור קי"ט, כמו גם מספר דפי הגמרא במסכת הארוכה ביותר בתלמוד הבבלי - מסכת בבא בתרא.

עם זאת נראה שאריכות זו מכוונת היא. התורה המקמצת במילים בדרך כלל, אינה חוסכת כלל ועיקר בכל שנוגע לקרבנות הנשיאים. למרות ששנים עשר נשיאי השבטים מביאים קרבן שווה לחלוטין, התורה מקדישה ששה פסוקים נפרדים עבור כל אחד מהם. אם לא די בכך, ממשיכה התורה ומקדישה ששה פסוקים נוספים לסיכום סך הקרבנות. מדוע הכפילות והחזרות? ניתן היה "לחסוך" בקלות יחסית מעל לשישים פסוקים ולהשתמש בהם לפרשות סתומות יותר בתורה. מדוע אין התורה חסה על מילותיה דווקא כאן, בקרבנות הנשיאים? התורה הייתה יכולה להביא נשיא אחד עם הפרוט של הקרבנות, ואח"כ היא הייתה כותבת שכל הנשיאים הביאו את אותם קרבנות כמו הנשיא הראשון, א"כ למה התורה מאריכה כ"כ, כופלת וחוזרת על דבריה?

הבנת אריכותה של פרשת הנשיאים נעוץ הוא במיקומה. הפרשה הינה חלק מובנה מעניין המפקדים ובניית מחנה ישראל הפרושים על פני עשרת הפרקים הראשונים של ספר במדבר, חומש הפקודים.

מטרת המפקדים והסדר אינה רק לצורך המניין גרידא, כי אם גם ובעיקר, לצורך מציאת המקום הראוי **לכל פרט ופרט** בתוך מחנה ישראל. זהו מפקד הבא לרומם את הפרטים - **"שאו את ראש כל עדת בני ישראל"**. זהו אינו מנין מספרי כי אם מנין שמי - **"למספר שמות תפקדו אותם"**. לכל איש יש שם, ולכל יהודי יש תפקיד - **"תפקדו אותם"**. **המניין בא לסייע לכל פרט ופרט למצוא את ייעודו בתוך כלל ישראל**. יש מקום לדגלים שונים, לשבטים שונים, לאידיאולוגיות שונות ולתרבויות שונות בתוך עם ישראל. **ספר במדבר בא ללמדנו את סוד ויסוד מציאת המימוש העצמי בתוך המסגרת הכללית**.

יסוד זה בא לידי ביטוי בקרבנות הנשיאים. אכן, כולם הקריבו קרבן שווה. לכולנו מסגרת אחת. כולנו אומרים את אותם התפילות ולכולם יש מסגרת הלכתית מוצקה וקרבנות שווים. עם זאת, לכל אחד מאיתנו הזכות ואף החובה, למצוא את **התפילה האישית שלו והזווית הפרטית שלו** בתוך המסגרת הקשוחה. טכנית, כל נשיא הקריב קרבן שווה. מהותית, עבור כל נשיא הקרבן היה שונה בתכלית. **"מה ראו הנשיאים להקריב קרבנות בעניין הזה? רבנן אמרין: אע"פ שקרבן שווה הקריבו כולם על דברים גדולים הקריבו וכל אחד ואחד הקריבו לפי דעתו..."** (במדבר רבה י"ג, ד')

אישית שלו, הוא כיוון בהקרבת הקורבן את הזווית הפרטית שלו ועל כן ראתה התורה לנכון לחזור על פירוט כל קרבן וקרבן, שהרי מהותית היה זה קרבן שונה בתכלית.

3

יסוד זה הינו גם הבסיס לקבלת התורה אותה חווינו השבוע מחדש בחג מתן תורתנו. כולנו קיבלנו תורה אחת מתוך אחדות מופלאה, כאיש אחד בלב אחד. עם זאת, כל אחד ואחד קבל את תורתו הפרטית שלו, ע"פ כוחו, כישרונותיו ותפקידו בעולם: " בוא וראה היאך הקול יוצא אצל כל ישראל כל אחד ואחד לפי כוחו: הזקנים לפי כחן הבחורים לפי כחן והקטנים לפי כחן והיונקים לפי כחן והנשים לפי כחן ואף משה לפי כוחו...וכה"א (תהלים כט) "קול ה' בכח", בכוחו לא נאמר אלא בכוח, בכוחו של כל אחד ואחד " (שמות רבה ה' - ט').

זהו המסר העצום של ספר במדבר בכלל ושל קרבנות הנשיאים בפרט. המסגרת של התורה, העם והחברה הינה מהותית, חיונית והכרחית. עם זאת, על כל אדם למצוא את נתיב המימוש העצמי שלו בתוך המסגרת הכללית של תורת ה', נתיב הקודש בו יוכל הוא לחוות את תורתו שלו וכפי שדרש רב בגמ' (ע"ז י"ט). "אמר רב אין אדם לומד תורה אלא ממקום שלבו חפץ...

ואמר רבא בתחילה נקראת על שמו של הקדוש ברוך הוא ולבסוף נקראת על שמו שנאמר בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה".

לסיכום: על כל אדם לפלס לו את הדרך הייחודית שלו בעבודת ה'. כשהאדם מתפלל או מקיים מצווה, אמנם זו אותה התפילה שחבר שלי מתפלל, אך כל אחד צריך ולהביא לתפילה את הפן האישי שלו, את הכוונות והיחס האישי שלו לתפילות.

הרמב"ן במקום מעלה נקודה נוספת ונותן הסבר מעט שונה -

"והנכון בטעם הכתוב, כי הקדוש ברוך הוא חולק כבוד ליריאו וכמו שאמר כי מכבדי אנכד (ש"א ב ל), והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו הקרבן הזה שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהא אחד קודם לחברו וכבד את הנקדמים בדגלים בהקדמת ימים, אבל רצה להזכירם בשמם ובפרט קרבניהם ולהזכיר יומו של כל אחד, לא שיזכיר ויכבד את הראשון "זה קרבן נחשון בן עמינדב"

ויאמר וכן הקריבו הנשיאים איש איש יומו, כי
יהיה זה קצור בכבוד האחרים. ואחרי
כן חזר וכללם, להגיד שהיו שקולים לפניו
יתברך".

4

הרמב"ן מסביר שהתורה מבקשת להתייחס לכל נשיא באופן שווה. יש עניין חשוב להודות לכל אחד באופן אישי. אם התורה הייתה מפרטת רק את קורבנותיו של נחשון בן עמינדב והשאר לא היו מוזכרים באופן מפורט היה בכך פגיעה באחרים. זאת ועוד, נחשון בן עמינדב היה דמות כריזמטית בהיותו בים סוף קפץ ראשון למים. אם התורה הייתה מביאה רק אותו היו תולים פרסומו בהצטיינותו המיוחדת, והשאר היו נפגעים. טרחה התורה ופרטה את הקורבנות של כל אחד כדי ללמד אותנו שכולם ראויים ליחס שווה. אמנם התורה טורחת, אך המטרה היא שאף אחד לא ייפגע.

מה ניתן ללמוד מדברי הרמב"ן? מה ניתן להסיק לגבי עצמנו???

לפעמים אנחנו רוצים להודות על מפעל מסויים או פרוייקט ששותפים בו רבים. אם אין ביכולתנו להתייחס ולהודות לכל אחד ואחד עדיף להודות לכולם באופן כללי מבלי להזכיר שמות. אולם אם החלטנו להתייחס, הרי שאסור להתעלם מאף אחד. זה נכון שהתורה הייתה יכולה לכתוב באופן כללי את הבאת הקורבנות, אך התורה טורחת ואומרת שצריך להודות לכל אחד. ההתייחסות לכל אחד באופן אישי חשובה ומועילה, היא מונעת עלבון ובכוחה לגרום להעצמת המוטיבציה בעתיד של כל אחד מהמשתתפים.

שבת שלום ומבורך

אי"ה רק בשורות טובות אוהבכם ומוקירכם
שרגא פרוכטר – ראש הישיבה

